

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C97 – BRU5**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

van 27 januari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de oprichting van de taskforce Brussel	3
Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Vits tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het proefproject in Halle inzake ‘managers van diversiteit’	7
Vraag om uitleg van mevrouw Irina De Knop tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de staat van de jeugdinfrastructuur in de zes faciliteitengemeenten	11

■

Voorzitter: de heer Mark Demesmaecker

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de oprichting van de taskforce Brussel

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, onlangs heeft de minister laten weten dat de werkgroep die het ambtelijk overleg tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) structureel zou moeten maken, de zogenaamde taskforce Brussel, binnenkort van start zal gaan. Als timing is hiervoor midden maart vooropgesteld.

De taskforce Brussel staat expliciet vermeld in het Vlaams regeerakkoord en in de beleidsnota van de minister. Het gaat hier om een overlegstructuur waarbinnen informatie kan worden uitgewisseld en formele afspraken kunnen worden gemaakt. De Vlaamse Gemeenschap en de VGC kunnen afspraken maken over specifieke thema's, zoals onderwijs, welzijn, gezondheid en cultuur, en beleidsdomeinoverschrijdende onderwerpen aanpakken. De taskforce Brussel zou tevens de voorbereiding van het politieke kerntakendebat tot doelstelling hebben. Dit overleg zou tot gemeenschappelijke strategische doelstellingen en tot een heldere taakverdeling tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC moeten leiden.

Volgens mij zou over de oprichting van de taskforce Brussel een akkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC moeten bestaan. Dat akkoord zou zaken als de samenstelling, de timing en de aan te snijden onderwerpen moeten regelen.

Ik ben eigenlijk zeer blij dat de taskforce Brussel in het Vlaams regeerakkoord en in de beleidsnota staat vermeld. Bovendien wordt met de opstart hiervan niet gearzeld. Mij lijkt het een goede zaak dit dossier al van bij de aanvang van de legislatuur aan te pakken. Ik ben dan ook blij dat de minister al heeft laten weten dat dit in de loop van de komende weken van start zal gaan.

Tijdens de voorlaatste plenaire vergadering van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, ondertussen een tiental dagen geleden, heeft hierover een kort debat plaatsgevonden. Een raadslid heeft dit onderwerp toen naar voren geschoven. De voorzitter van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, minister Vanraes, heeft toen verklaard dat noch het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, noch de administratie tot op heden ter zake een formele vraag heeft gekregen en dat hij zou wachten tot de Vlaamse Gemeenschap contact met hem zou opnemen. Hij beschikte, met andere woorden, over weinig concrete informatie.

Minister, ik kom nu tot de kern van mijn vraag. Kunt u iets meer uitleg geven over de oprichting, de werking, de samenstelling, de doelstelling en de timing van de taskforce Brussel? Is er ondertussen contact opgenomen met de VGC? Is een akkoord over de taskforce Brussel bereikt? Zijn er eventueel nog elementen die verder moeten worden besproken? Ik hoop dat de vooropgetelde timing, midden maart 2010, wordt gehaald. Hoe ziet u dit? Welke agendapunten zou u eerst behandeld willen zien? Er valt immers vrij veel te behandelen.

In de beleidsnota wordt aangekondigd dat de minister van Brussel om de drie maanden een verslag zal krijgen. Zouden de leden van deze commissie dit verslag ook kunnen ontvangen?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, tijdens de bespreking van de beleidsnota zijn we uitvoerig op de taskforce Brussel ingegaan. Het verbaast me eigenlijk dat dit punt door de VGC is besproken. Wij hebben tijdens de bespreking van de beleidsnota een specifieke vraag gesteld. De minister heeft toen immers duidelijk gesteld dat hij om strategische redenen niets over de taskforce Brussel wilde zeggen.

Eigenlijk zou er een taskforce voor de taskforce Brussel moeten ontstaan. Dit is niet als grap bedoeld. Met betrekking tot de VGC moeten immers strategische doelstellingen worden bereikt. Die kunnen voorlopig beter niet uitlekken. Het lijkt me dan ook beter daar nu geen uitspraken over te doen. Het is natuurlijk mogelijk dat er tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap al een kink in de kabel is gekomen. Misschien heeft de minister wel zeer goede argumenten om te zeggen dat hij daar om strategische redenen liever niet over spreekt.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Voorzitter, ik deel de bekommernissen van de heer Delva. De taskforce Brussel kan best snel worden geïnstalleerd. Ik heb dit twee weken geleden, op het einde van de bespreking van de beleidsnota, ook al verklaard. Er moet contact worden opgenomen. De trein moet kunnen starten. De Vlaamse Gemeenschap en de VGC hebben hier allebei belang bij. Voor het overige kan of moet daar niet veel meer over worden gezegd. Dit is mijn bijdrage tot dit bescheiden debat.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Voorzitter, ik heb, aansluitend bij de terechte vraag van de heer Delva, nog een paar bijkomende vragen voor de minister. Er moet uiteraard een onderscheid worden gemaakt tussen strategisch-politieke debatten en operationeel-administratieve debatten. De vraag van de heer Delva past ook in dat kader. In de eerste categorie zit het kerntakendebat. De taskforce heeft eerder te maken met ambtelijke organisatie, en daar zouden de medewerking en de inbreng van de lokale entiteiten dus zeker op hun plaats zijn.

Minister, de intenties zijn aanwezig, onder meer ook in de beleidsnota, maar ik zou graag weten of de timing behouden blijft. Kunnen we wat meer zicht krijgen op die timing? In de nota staat ook dat de taskforce een min of meer permanent karakter zou krijgen. Is dat zo? Blijft dat zo? Hoe ziet u dat?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, collega's, eigenlijk is er nog niet veel veranderd. Wat ik bij de bespreking van de beleidsnota heb gezegd, blijft natuurlijk gelden.

Mijnheer Arckens, we moeten een onderscheid maken met de inhoud. Zeker wat het kerntakendebat betreft, vind ik het niet wijselijk om zomaar te beginnen babbelen. Als je dat wilt doen slagen, moet je eerst met de betrokkenen praten. Dat is nog niet gebeurd. Dat was ook niet de verwachting, want je moet dat eerst voorbereiden. En een van de taken van de taskforce Brussel is net om het kerntakendebat voor te bereiden.

De termijn van midden maart is wat mij betreft nog altijd heel haalbaar. Ik ga deze week een nota sturen aan het College van de VGC. Daarin staat wat we gezegd hebben in het Vlaamse regeerakkoord en in de beleidsnota, en hoe wij die taskforce zien. Ik vraag hun om hun mening te vormen. Op de eerstvolgende collegevergadering van de VGC, waar ik als waarnemer bij aanwezig ben, kunnen we dat dan bespreken. Dat lijkt mij de meest efficiënte manier. Als ik goed ben ingelicht, vindt de eerstvolgende collegevergadering van de VGC plaats op 25 februari. Dan hakken we daar de knopen door en maken we de nodige afspraken, zodat we een of twee dagen later de betrokken ambtenaren kunnen uitnodigen om midden maart rond de tafel te zitten. Dat lijkt me allemaal perfect haalbaar.

Mijnheer Delva, het is de bedoeling van de Vlaamse Regering om de Vlaamse administratie verantwoordelijk te maken. Dan lijkt het me ook logisch dat we de doelstellingen meegeven aan de taskforce en dat de ambtelijke werkgroep de kans krijgt om zelf een programma op te stellen met de werkwijze, de timing enzovoort. Dat kunnen ze dan aan mij overmaken. We zullen vervolgens bekijken of dat in orde is, en nadien kunnen ze van start gaan. Ik hoop dan om zeker tegen het einde van dit jaar een nota te krijgen die het kerntakendebat volledig heeft voorbereid, zodat we begin 2011 op politiek niveau kunnen starten met het kerntakendebat.

De situatie is intussen natuurlijk wel gewijzigd. Tussen 1995 en 1999 bestond er een soort gemengde ambtelijke commissie. Dat was toen nodig, omdat de administratie van de Vlaamse Gemeenschap en de VGC toen niet echt communiceerden. Gelukkig is dat ondertussen erg verbeterd. Er zijn nu op het ambtelijke niveau heel veel bilaterale contacten tussen de administraties. Laat ons die bilaterale contacten nu ook niet ‘encommissioneren’ in een taskforce, zeker voor de praktische zaken, want anders zal het opnieuw lang duren voor er iets uitkomt.

Als er problemen zijn, kan het wel in een taskforce tot stand komen, maar de taskforce moet zich veeleer richten op de voorbereiding van het kerntakendebat en op de transversale thema's. Ook daarover moet men van gedachten wisselen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan de toepassing en monitoring van de Brusselnorm, het investeringsbeleid, het taalbeleid enzovoort. Men kan in die taskforce de zaken dus iets meer op een transversale thematische manier bekijken. Daarnaast kan men best de gewone, structurele bilaterale contacten behouden. Moeten die geïntensifieerd worden? Het lijkt mij iets voor de betrokken minister in de Vlaamse Gemeenschap en het betrokken collegelid in de VGC om dat verder uit te diepen als daar verder nood aan is. Als collegelid Grouwels bijvoorbeeld vindt dat er meer welzijnsvoorzieningen moeten zijn in Brussel, neemt ze best in eerste instantie contact op met haar collega, minister van Welzijn Vandeuren, om dat uit te klaren. Dat lijkt mij evident.

Je moet op verschillende niveaus werken. Op dit moment is de timing helemaal niet problematisch. De meest efficiënte manier lijkt mij om de nota deze week over te maken, vervolgens het college de tijd te geven om dat intern te bespreken en daar desnoods nog een interkabinettenwerkgroep (IKW) over te organiseren, en uiteindelijk de knopen door te hakken en alles uit te klaren op de collegevergadering van 25 februari. Tegen midden maart kunnen we dan de ambtenaren, onder leiding van de secretaris-generaal, bijeenroepen om de werkwijze en het tijdspad uit te stippelen. Tegen eind maart kunnen we dan het rapport krijgen.

Tot slot was er nog de vraag om ook hier driemaandelijks verslag uit te brengen. Ik zou er eerder voor pleiten om dat te doen zoals bij de taskforce Vlaamse Rand onder de vorige legislatuur. Dat werd één keer per jaar besproken. Die driemaandelijkse rapportage is eigenlijk een tussentijdse evaluatie. Als we dat hier om de drie maanden moeten bespreken, moeten die mensen weer tijd stoppen in de voorbereiding daarvan. Ik heb liever dat ze die tijd, zeker in het eerste jaar, besteden aan de inhoud. Het lijkt mij beter dat we daar dan een jaarlijks of een halfjaarlijks debat over houden. Een driemaandelijks debat over een vooruitgangsrapport zou de werkzaamheden niet bevorderen. Het is op politiek niveau evenmin interessant om dat hier te bespreken.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Dank u, minister, voor uw zeer concrete antwoord. U hebt het over een heldere timing, de nood aan een collegevergadering van de VGC, de aanwezigheid op de vergadering op 25 februari. Ik heb de uitleg gekregen die ik vroeg.

Ik noteer ook dat u hoopt dat het debat over de politieke kerntaken van start zou kunnen gaan eind dit jaar of begin 2011. Dat is een redelijke timing. Het is ook goed dat we dat niet, zoals in de vorige legislaturen, laten aanslepen. Ik ben blij dat we de koe bij de horens vatten. Dat is heel positief.

Ik wil er toch voor pleiten om, in aansluiting bij wat u voorstelt, die vooruitgangsrapportage om de zes maanden te kunnen bespreken. Ik vind dat belangrijk. We hebben zo lang om die taskforce en dat kerntakendebat gevraagd. Ik zou heel graag willen dat wij in deze commissie de kans krijgen om daar onderling en samen met u, minister, om de zes maanden eens over te debatteren.

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, ik wil mij niet mengen in het debat. Er is hier al veel gezegd. Ik heb al veel goede vragen en interessante antwoorden gehoord.

Maar ik heb een kleine bemerking. U zult er misschien van schrikken, maar ik heb een liefde voor de Nederlandse taal. Daardoor stuit het mij altijd tegen de borst wanneer zinledige Engelse woorden hun ingang vinden in de Nederlandse taal. Dat heeft te maken met die managementstructuur en die managementtaal, waarbij men een woord poneert dat dan zijn eigen leven begint te leiden. Ik heb nu het gevoel dat dit op het punt staat te gebeuren. Wij zijn hier vlakbij de geboorte van zo'n gedrocht. Ik pleit dus voor een abortus provocatus van het woord 'taskforce'.

Ik meen dat echt. Ik vind dat we daartegen moeten vechten. Dit is geen overdreven flamingantisme, het gaat hier om een vervuiling van de taal. Het woord 'taskforce' is een Engels woord. Het Nederlands is volgens mij sterk genoeg om daar een eigen woord voor te vinden. Ik houd absoluut niet van het managementtaaltje waarbij men Engelse woorden gebruikt die door 80 percent van de bevolking niet worden begrepen en waarbij men vooral de indruk wil wekken dat men met iets belangrijks bezig is. Men heeft het dan over een 'meeting' met mensen van de 'taskforce'. Alstublieft, zeg. Ik veronderstel toch, minister, dat u het daarmee eens bent. Wij moeten onze creativiteit, onze 'creativity', aanspreken. Misschien moeten we een 'meeting' beleggen met de 'taskholders' om te onderzoeken of we geen beter woord vinden.

Minister Pascal Smet: Met de 'stakeholders'. *(Gelach)*

De heer Luckas Van Der Taelen: Ik weiger dat soort Engelse woorden goed uit te spreken. Ik stel het woord 'overleggroep' voor. Die vlag dekt de lading.

Dat Nederlands klinkt zo flauw. Het is alsof je een Engelse songtekst in het Nederlands vertaalt. "Meisje, ik zie u graag" klinkt niet zo goed als "Baby, I love you". Maar het is wel hetzelfde.

De voorzitter: Met 'songtekst' bedoelt u waarschijnlijk 'liedjestekst'? *(Gelach)*

De heer Erik Arckens: Voorzitter, misschien kunnen wij morgen in het kader van Gedichtendag een poging ondernemen in de richting die de heer Van Der Taelen vooropstelt. Iets met rijm. "Ik kwam op een vergadering", en dan gaat het zo verder. We kunnen dan misschien met mensen samen tot een gedicht komen. U brengt mij op een idee. Dat is dan ook een soort van 'taskforce', een samenwerkingsverband. Voorzitter, ik weet niet wat u ervan denkt, maar wij kunnen morgen zo op een subtiële wijze onze dag invullen.

De voorzitter: Wij zullen daar een extra vergadering voor bijeenroepen.

De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Minister, dank u voor uw antwoord. Het is duidelijk dat we eerst moeten afwachten wat het kerntakendebat oplevert en dat we de mensen van de administratie erbij moeten betrekken. Mocht echter blijken dat de timing niet kan worden gehaald, pleiten we er toch voor dat de politiek het voortouw neemt.

Minister Pascal Smet: U bedoelt het 'tjidspad'.

De heer Willy Segers: Ja, natuurlijk. Excuus. *(Gelach)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Mia De Vits tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over het proefproject in Halle inzake ‘managers van diversiteit’

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Minister, collega's, een aantal dagen geleden stond in de kranten dat het Halse OCMW een toelage krijgt om gedurende drie jaar een deeltijdse taalcoach aan te werven. Deze taalcoach moet de OCMW-personeelsleden leren hoe ze het best omgaan met anderstalig cliënteel. Minister, op het eerste zicht is dat een interessant initiatief, maar ik heb hierover toch enkele vragen.

De provincie Vlaams-Brabant organiseert vormingssessies rond klantgerichtheid en het onthaal van anderstaligen. Werd er bij de goedkeuring van het taalcoachproject in Halle nagegaan of de personeelsleden van het OCMW op het aanbod van de provincie hebben ingetekend? Indien dat zo is en ze eraan hebben deelgenomen, waarom werd er dan alsnog een aanvraag tot subsidiëring van een taalcoach ingediend? Indien niet, is het dan niet aangewezen de onthaalmedewerkers van het OCMW eerst het provinciaal vormingsaanbod te laten volgen?

Is er, als de zaak van start gaat, in een evaluatie en een tussentijdse evaluatie van dit project voorzien? Zullen de resultaten daarvan bekend gemaakt worden aan de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand? Trouwens, in hoeverre wordt vzw 'de Rand' bij dit project betrokken? Kunnen in de toekomst ook andere gemeenten die met eenzelfde problematiek te maken hebben, een dergelijk project indienen? Zullen de ervaringen die het OCMW van Halle opdoet, uitgewisseld worden op het platform van de randgemeenten?

Ik heb ook nog een bedenking. Men start met deze subsidiëring. Dikwijls is het echter zo dat op een bepaald moment gestopt wordt met die toelage. Als een dergelijk project stilvalt, wat vaak gebeurt omdat de subsidie niet oneindig is, dan valt het project in het water. Op welke manier zal men proberen dat te voorkomen?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister, naar aanleiding van deze vraag om uitleg zou ik graag, als het mogelijk is binnen dit bestek, weten wat de concrete bedoeling is van wat uw administratie heeft gelanceerd, en ook van het initiatief van de provincie Vlaams-Brabant. Omgaan met anderstaligen: op zich zal dat waarschijnlijk wel zijn waarde hebben. Hoe ver gaat dat echter? In hoeverre gaat het dan ook over het gebruik van andere talen en dergelijke meer? Ik weet dat er al gemeentebesturen zijn die zelfs tolken in dienst nemen om aan het loket tolk te spelen voor anderstaligen. Op de duur dreigt dat toch – ik zeg dus niet dat het nu zo is – te leiden tot de omgekeerde wereld. Minister, wat is precies de inhoud van die taalcoaching?

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Ik denk dat het initiatief in verband met een taalcoach uiteraard niet vreemd is aan het beleid dat gevoerd wordt in Brussel. Ook daar wordt bij heel wat initiatieven met taalcoaches gewerkt. Alleen worden ze daar aangestuurd en begeleid vanuit het Huis van het Nederlands. Minister, hanteert u hier dezelfde analogie? Door wie wordt die deeltijdse taalcoach aangeworven? Is hij of zij een werknemer van het OCMW zelf, of wordt de persoon aangestuurd door een andere organisatie, die misschien ook de expertise heeft om ervoor te zorgen dat het initiatief niet eindig is als het project stopt en dat de expertise verder wordt gebruikt? Mevrouw De Vits heeft daar ook al naar verwezen.

De heer Mark Demesmaeker: Als schepen die onder andere bevoegd is voor Vlaams beleid in Halle voel ik me aangesproken. Ik denk dat het een uniek project is, dat, hopen we, ook een beetje grensverleggend is.

Collega's, ik zou toch wel wat aandacht willen vragen voor de specifieke situatie in dat gebied, de zuidrand, dat op de taalgrens ligt, zonder Vlaams achterland aan de ene kant, en in de schaduw van Brussel. Het gaat niet alleen om Halle, maar natuurlijk ook om Sint-Pieters-Leeuw, Lennik en een deel van het Pajottenland. Dat is een regio die te maken krijgt met een toenemende verfransing. Als we dat vertalen naar het OCMW, dan zeggen onze mensen ons dat 55 à 60 percent van het cliënteel van het OCMW anderstalig is. U hoort het goed: 60 percent.

Er is uiteraard een zeer grote gevoeligheid in de regio voor de taalproblematiek. Een OCMW heeft de opdracht om mensen te helpen ongeacht wat hun taal is. Dat zorgt soms voor ingewikkelde toestanden. Zes op de tien is niet weinig. Heel wat van die mensen hebben het moeilijk om hun weg te vinden op de arbeidsmarkt. In Halle-Vilvoorde is kennis van het Nederlands in de meeste gevallen nodig. Die mensen missen kansen om zich te integreren, werk te vinden en volop te participeren aan de samenleving. Anderstaligen in onze regio gebruiken in het dagelijks leven vaak nauwelijks Nederlands. Als ze al lessen volgen, spreken ze het wel tijdens de les, maar daarbuiten is het gedaan.

Dit project, dat ik mee heb begeleid, speelt in op het maatschappelijk probleem van integratiebeperking als gevolg van taalachterstand. Daarom is het idee ontstaan van een taalcoach op de werkvloer voor onder andere de werknemers van het OCMW. Het is belangrijk dat een taalcoach ter plekke op de werkvloer gedurende drie jaar dit project kan komen uitvoeren. Het past perfect binnen de realisatie van een van de krachtlijnen van ons lokaal sociaal beleidsplan: een actief taalbeleid.

De doelstelling zoals wij het zien is tweeledig: anderstalige mensen op weg helpen om een goede kennis van het Nederlands te verwerven om hun weg te vinden op de arbeidsmarkt, maar ook het OCMW-personeel dat met die mensen werkt, de nodige technieken en methodieken aanreiken om op een goede manier om te gaan met die anderstaligheid. Dat is niet evident. In de loop van de jaren zijn misschien slechte praktijken gegroeid. Al te vaak zien we dat men binnen de vier muren van de hulpverlening als vanzelfsprekend overschakelt op die vreemde taal. Bewijzen wij onze klanten daarmee een dienst op de lange termijn? Ik denk het niet.

De titel 'Meepraten op het werk' heeft een dubbele bodem. De nadruk ligt op praten: elkaar begrijpen is de basisvoorwaarde voor maatschappelijke integratie. Meepraten wijst op de participatie. We zijn er ons van bewust dat we zelf het verschil moeten maken in het taalproces van de anderstaligen, door hun de mogelijkheid te geven om mee te praten in het Nederlands, door gebruik te maken van een correcte, eenvoudige, begrijpelijke taal en via allerlei hulpmiddelen, zoals het taalmeter- of peterschap, pictogrammen en beeldwoordenboeken. De taalcoach kan daarbij een ondersteunende rol spelen.

Mevrouw De Vits, het is inderdaad een project van 3 jaar. Daarna stopt het. We hebben die 3 jaar nodig. We hebben er de voorbije jaren aan gewerkt om binnen het OCMW een draagvlak te creëren. Het is niet altijd eenvoudig om de mensen die in de sociale sector werken, ervan te overtuigen dat het nodig is om er iets aan te doen. Dat draagvlak hebben we nu. Het zal tijd vergen om een mentaliteitswijziging te krijgen, zeker bij de mensen die al lang in dienst zijn. Het is veel gemakkelijker om mensen die net in dienst komen, te wijzen op het belang van een goed taalbeleid.

Minister Geert Bourgeois: Voorzitter, collega's, het is een interessante vraag, zowel inhoudelijk als qua aanpak. Mevrouw De Vits heeft de vraag wat ruimer getrokken naar de structurele aanpak in de provincie Vlaams-Brabant. Is het zinvol om projecten op te zetten als een structurele aanpak bestaat?

De aanpak van de provincie Vlaams-Brabant is anders dan wat hier in het project aan bod komt. Het OCMW van Halle neemt deel aan de cursussen van de provincie Vlaams-Brabant. Dat is beperkter. Het is een sessie van telkens 12 uur, gericht op het loket- en onthaal-

personeel. Het is een eerder summiere, maar zeer goede cursus: hoe kun je met respect voor de taalwetgeving omgaan met anderstaligen? Er is de problematiek van de veelheid van mensen die zich aandienen. De anderstaligheid is heel belangrijk. Dat hebben we ook geduid in de omgevingsfactoren bij de beleidsnota.

De vormingssessies van de provincie hebben een andere doelstelling. Halle heeft eraan deelgenomen en is van plan om dat in de toekomst nog te doen. Halle blijft dat ook in het vormingsplan opnemen. De subsidieaanvraag die Halle ingediend heeft, gaat over een driejarig project waarbij men dieper en breder wil ingaan op het taalgebruik in het OCMW van Halle. De voorzitter van deze commissie heeft daarnet al naar de inhoud verwezen.

Dit brengt me tevens bij de vraag van de heer Van Hauthem. Het gaat hier om personeel van het OCMW dat met anderstaligen werkt. De vraag is hoe we die mensen middelen en methodieken kunnen aanreiken om op een correcte wijze met die anderstaligheid om te gaan. We moeten hen leren dit op een eenvoudige manier in het Nederlands te doen. Zodoende kan een dialoog ontstaan. We zoeken middelen om, binnen de bestaande taalwetgeving, tot zinvolle contacten te komen. De vraag is hoe we de anderstaligen, met het oog op hun integratie en hun participatie aan de arbeidsmarkt, het Nederlands kunnen bijbrengen.

Het verschil is dat dit project betrekking heeft op alle personeelsleden van het OCMW en op alle vrijwilligers. Daar zijn 325 personeelsleden en een zeventigtal vrijwilligers bij betrokken. De doelgroep is omvangrijk. Het project van het Provinciaal Instituut voor Vorming en Opleiding (PIVO) heeft enkel betrekking op de mensen die aan een loket werken of voor het onthaal instaan. Dit project werkt dieper en breder. De doelgroep bestaat uit alle personeelsleden. Bovendien loopt het project gedurende 3 jaar.

Er zijn hier terecht vragen over de evaluatie gesteld. In verband met elk project moeten doelstellingen worden geformuleerd. De projectverantwoordelijken moeten verklaren hoe ze hun doelstellingen willen bereiken. Na verloop van het project moeten er aantoonbare, kwalitatieve resultaten zijn. Het OCMW van Halle wil duidelijk resultaten boeken. Het heeft indicatoren vooropgesteld. Na afloop van het project en tussentijds moeten bij de Vlaamse overheid rapporten worden ingediend.

Een dergelijk rapport bestaat uit een financieel en een inhoudelijk verslag. Voor we tot betaling overgaan, worden die rapporten geëvalueerd. De details van het financieel verslag zal ik de aanwezigen besparen. Iedereen ken de klassieke vereisten, zoals rekeningen en bewijsstukken, die in dit verband steeds worden gesteld. Het inhoudelijk verslag moet betrekking hebben op de mate waarin de beoogde resultaten zijn bereikt. Daarnaast moet er een omstandige verslaggeving over de activiteiten zijn. We moeten vernemen wat op dit vlak tot stand is gebracht. De inspecteurs van onze administratie controleren deze verslagen.

Na verloop van de helft van de projectperiode moet een tussentijds rapport worden ingediend. Het eindrapport moet binnen een maand na de afloop van het project worden ingediend. Ik heb er geen enkel probleem mee om dit rapport, zoals mevrouw De Vits heeft gesuggereerd, hier ter bespreking voor te leggen. Het lijkt me belangrijk na te gaan of we uit dit rapport lering kunnen halen. Dit is een punt in verband met projecten waar ik straks nog op terugkom.

Mevrouw De Knop heeft het al over de betrokkenheid van vzw 'de Rand' gehad. De begeleiding wordt door het Huis van het Nederlands verzorgd. Aangezien hierover wordt gepraat en informatie ter beschikking wordt gesteld, is vzw 'de Rand' hierbij betrokken. Deze vzw staat echter niet in voor de inhoudelijke uitwerking. Dat is een taak van het Huis van het Nederlands.

Andere gemeenten die met dezelfde problematiek kampen, kunnen eigenlijk geen beroep doen op dit project. De diversiteitsmanagers maken deel uit van een project dat door mijn voorganger is gelanceerd. Dit innovatieve en zelfs experimentele project is op eenmaligheid gericht. Het is niet de bedoeling dat dergelijke projecten worden herhaald.

Dit betekent niet dat we niet moeten nagaan op welke wijze we dit structureel aan bod kunnen laten komen. Het is mijn bedoeling in de toekomst een zekere verschuiving tot stand te brengen. We moeten uit die projecten lering halen. We moeten de goede praktijken leren kennen. We moeten nagaan hoe we die goede praktijken structureel in het beleid kunnen opnemen.

Na verloop van tijd, bijvoorbeeld na de tussentijdse evaluatie, zal allicht blijken dat we in Halle praktische ervaring hebben opgedaan. We zullen weten welke pijnpunten en moeilijkheden nog moeten worden opgelost. Het zou te gek zijn die problemen enkel met betrekking tot Halle op te lossen. Het is de bedoeling met behulp van deze projecten ervaring op te doen.

Ik wil de klemtoon in mijn beleid van een projectmatige naar een meer structurele aanpak verschuiven. Dit vergt een evaluatie van de projecten. We moeten daar lessen uit trekken. Waar dit mogelijk blijkt, moeten we tot een implementatie in andere steden en gemeenten overgaan. Volgens mevrouw De Vits is de eenmaligheid een nadeel van dit financieringstype. Ik wil voor zinvolle projecten duurzaamheid bereiken. Om die reden verlang ik van de projecten zelf duurzaamheid. De projectindieners kan niet verklaren dat hij er na 3 jaar mee wil stoppen omdat het mooi is geweest. Het is de bedoeling projecten in beleid om te zetten.

Dit betekent dat gedurende 36 maanden intensief aan de taalproblematiek wordt gewerkt. De personeelsleden moeten zich na 3 jaar van de problematiek bewust zijn. Dit moet een van de doelstellingen zijn. Ze moeten hiermee kunnen omgaan. Dit moet structureel worden verankerd. Bij volgende aanwervingen moet het personeelsbeleid erop gericht zijn dit verder om te zetten.

Ik wil even op de impliciete vraagstelling ingaan. De hele gemeenschap moet voordeel uit deze projecten kunnen halen. Ik wil ze in de toekomst meer hierop richten. We moeten meer tot een structureel, overal uitvoerbaar beleid komen.

Het project lijkt me in elk geval zeer zinvol. De heer Demesmaeker is er natuurlijk nauwer bij betrokken. We zullen dit voor al het personeel invoeren. Dit punt blijft trouwens overal aan bod komen. De vraag is hoe we met die anderstaligen moeten omgaan. Hoe moeten we het Nederlandstalig karakter op een correcte manier behouden? We moeten binnen het kader van de taalwetgeving blijven. We moeten vooruitgang boeken. Onze mensen moeten hoffelijk blijven en een goed onthaal verzekeren. Tegelijkertijd moeten ze de betrokkenen erop wijzen dat ze zich in Vlaanderen bevinden en dat ze er alle belang bij hebben de taal te leren. Dit zou hen immers in staat stellen hier een toekomst uit te bouwen. Zoals ik al eerder heb gezegd, vragen de inburgeraars altijd om met hen Nederlands, meer bepaald Algemeen Nederlands, te spreken. Die vraag komt steeds terug.

We kunnen op dit vlak zeker nog veel winst boeken. Dit geldt voor al onze medewerkers die in Vlaanderen met nieuwkomers in contact komen.

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Met deze uitgebreide uiteenzetting heeft de minister al mijn vragen beantwoord.

Dit initiatief kan zeker zinvol zijn. De minister heeft duidelijk te kennen gegeven dat het niet om een dubbel gebruik gaat. De doelstellingen en de doelgroep zijn ruimer dan die van de cursussen en het vormingsaanbod van de provincie.

Mij lijkt het zinvol de provincie van het bestaan van dit project op de hoogte te brengen. Het is natuurlijk mogelijk dat dit reeds is gebeurd. Hierbij zou kunnen worden toegelicht waarom dit project aan het aanbod is toegevoegd. In het licht van de goede coördinatie en besteding van middelen lijkt het me belangrijk dat iedereen van elkaar weet waar hij mee bezig is.

De minister heeft een evaluatie van het geheel aangekondigd. Indien deze evaluatie positief blijkt, wil hij dit niet langer projectmatig maar structureel in zijn beleid inbedden. Op die manier wordt dit ook voor de andere gemeenten toegankelijk. We moeten natuurlijk beseffen

dat er dan ook bijkomende middelen voor moeten worden uitgetrokken. Dat zijn keuzes die op dat moment moeten worden gemaakt.

Voorzitter, mijn vragen zijn beantwoord. Ik stel voor dat we dit na een zekere tijd eens in het Vlaams Parlement evalueren.

De heer Mark Demesmaeker: We zullen in Halle in ieder geval ons uiterste best doen om van dit project een geslaagd project te maken. Ik noteer dat de minister dit verder nauwgezet zal opvolgen, samen met ons. Als dit een geslaagd project blijkt te zijn, kunnen we daar met z'n allen lering uit trekken en kan dit dienen als voorbeeld voor andere gemeenten, waar het ook absoluut nodig is. En het is nodig. We zijn er ons echt van bewust dat we aan de problematiek moeten werken.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw De Vits, u had nog een vraag over de betrokkenheid van de provincie. Ik weet dat niet, maar ik denk dat het een goed idee is. Voor zover dat nog niet gebeurd is, zal ik ervoor zorgen dat de provincie op de hoogte is en misschien ook betrokken wordt bij de voortgang ervan, zonder daar natuurlijk op toe te kijken en daar dagelijks mee bezig te zijn. De provincie Vlaams-Brabant neemt inderdaad initiatieven. Misschien kan men daar verder nog zaken uit halen om die verder om te zetten in beleid. Ik zal dat zeker meenemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Irina De Knop tot de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, over de staat van de jeugdinfrastructuur in de zes faciliteitengemeenten

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Minister, de problematiek betreffende de jeugdinfrastructuur in de zes faciliteitengemeenten in de Rand rond Brussel is al een aantal keren aangekaart in deze commissie, zowel bij de begrotingsbespreking als bij de bespreking van de beleidsnota.

Vorige week werd het voorstel van resolutie dat ik samen met de heer Gatz en de dames De Vroe en Brusseele heb ingediend, verworpen, meerderheid tegen oppositie. Uzelf, als bevoegde minister, kon jammer genoeg niet aanwezig zijn in de commissie, wat wij enigszins betreuren, aangezien u maandag jongstleden op de nieuwjaarsreceptie van vzw 'de Rand' nog hebt aangegeven dat u in uw beleid een absolute prioriteit maakt van het dossier van de jeugdinfrastructuur.

In uw beleidsnota hebt u zich geëngageerd voor een meerjarenprogramma om de geschikte jeugdinfrastructuur tot stand te brengen in de zes faciliteitengemeenten. Daarmee geeft u impliciet aan dat u ook voor de andere gemeenten een initiatief zult nemen. Precies om die reden betreuren wij dat ons voorstel van resolutie, dat precies dat tot voorwerp had, werd verworpen. We kunnen dat alleen maar constateren, wellicht is dat het spel van meerderheid tegen oppositie.

Aangezien u er niet bij kon zijn, heb ik nog een aantal vragen met betrekking tot het dossier zelf. De situatie op het terrein is vandaag nog dezelfde als vorig jaar. Kunt u aangeven wat de stand van zaken is in de dossiers van Sint-Genesius-Rode, Wemmel en Kraainem? Bent u bereid om, naar analogie van de gemeenschapscentra, voor jeugdcentra in de Rand rond Brussel te zorgen?

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Minister, wat Sint-Genesius-Rode betreft, wil ik nog even terugkomen op een antwoord dat ik van u gekregen heb, waarin u zegt dat uw voorkeur

uitgaat naar Sint-Genesius-Rode omdat het een Rodense vereniging is. Als ik op het plannetje bekijk waar de voorzieningen momenteel zijn, blijkt dat dus net op de rand tussen Beersel en Sint-Genesius-Rode te zijn. Het voorstel van Beersel ligt dus werkelijk op een zeer kleine afstand van de huidige voorziening. In die zin vind ik dat toch het onderzoeken waard, tenzij we bezig zijn met een soort symboliek dat het echt in Sint-Genesius-Rode moet liggen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw De Knop, ik was mij er niet van bewust dat ik ergens ontbrak. Voor voorstellen van resolutie moet een minister niet naar het parlement komen, tenzij hij gevorderd wordt. Als het parlement mij vraagt, kom ik ook. Ik was hier voor de begrotingsbespreking en de bespreking van de beleidsnota, maar voorstellen van resolutie zijn een zaak van het parlement. Het is ook aan het parlement om bij meerderheid te oordelen of het nuttig is om dat te doen. Dit is het beleid dat ik voer. Ik laat het aan u over of het wenselijk is dat daar nog eens een resolutie bovenop komt.

Mevrouw De Vits heeft trouwens net een schriftelijke vraag gesteld over dit onderwerp, maar die is nog niet gepubliceerd. Was dat wel al gebeurd, dan was uw vraag om uitleg hier misschien niet meer nodig geweest.

De middelen voor de jeugdhuisen in de zes gemeenten zijn voor mij inderdaad een prioriteit. De prioriteit gaat naar Sint-Genesius-Rode. Daarvoor heb ik ook de middelen ingeschreven op de begroting 2010. Het gaat over een nieuwe behuizing voor het jeugdhuis Animoro.

U had het over 'jeugdcentra'. Ik heb het nog eens nagekeken, en eigenlijk is daar nergens een definitie van terug te vinden. Ik neem aan dat we het hier nu over jeugdhuisen hebben, en niet over jeugdcentra, naar eventuele analogie van gemeenschapscentra. Ik zie jeugdhuisen als huizen waar jongeren, tieners en adolescenten samenkomen, allerlei activiteiten organiseren en elkaar kunnen ontmoeten, terwijl een jeugdcentrum eerder iets zou zijn waar ook uitgebreidere activiteiten plaats kunnen hebben. Dat behoort dan tot de bevoegdheid van minister Smet. Ik wil daar overigens met hem over in dialoog treden.

Wat Sint-Genesius-Rode betreft, zijn er in samenwerking met vzw 'de Rand' een aantal mogelijke nieuwe locaties opgelijst. De criteria daarbij zijn de oppervlakte, de voordelen en de nadelen. Daar is nog niets ideaals uit gekomen. Intussen is er dus wel een voorstel van burgemeester Hugo Casaer van Beersel binnengekomen om jeugdhuis Animoro onder te brengen in de voormalige Colruytsite op het grondgebied van Beersel. De gemeente Beersel heeft die site trouwens aangekocht. De burgemeester is zijn voorstel trouwens al komen toelichten op mijn kabinet.

Wat mij betreft, is dat zeker een valabele optie. De jongeren hebben ook al gezegd dat het op zich een uitermate geschikte locatie is. Ze ligt ook heel dichtbij, eigenlijk net over de grens. De beslissing is nog niet genomen. Ik heb die optie ook niet verworpen. Het is belangrijk dat er in Sint-Genesius-Rode zelf een jeugdhuis komt, maar de jongeren zeggen zelf dat dit een fantastisch aanbod is en vragen om het niet weg te gooien.

We hebben nog tijd. Het staat op de begroting 2010. Het moet ook niet halsoverkop gebeuren. We zijn er ons ook van bewust dat het niet zo gemakkelijk is: de locatie, de ruimtelijke omgeving, de staat van het gebouw, de mogelijkheden die het gebouw biedt enzovoort. Er zijn nogal wat voorwaarden die moeten worden vervuld. Het is in elk geval zo dat de buurgemeente iets aanbiedt dat blijkbaar aan heel veel voorwaarden beantwoordt. Maar goed, de vraag blijft nog open.

Ik heb het bij de begrotingsbespreking misschien niet zo expliciet gezegd, maar ik was toen al geïnformeerd over het feit dat er in Wemmel een oplossing zou komen op gemeentelijk vlak. Ik had contact gehad met de lokale mandatarissen, en die zeiden dat er heel veel kans was dat dat zou gebeuren en dat de gemeente haar verantwoordelijkheid zou opnemen. Dat is natuurlijk ook de eerste keuze. We moeten dat toejuichen wanneer dat kan gebeuren. De

gemeenteraad heeft op 17 december 2009 een reglement goedgekeurd over het ter beschikking stellen van gemeentelijke lokalen. In dat reglement is ook bepaald dat het Wemmelse jeugdcentrum onderdak krijgt in de voormalige cafetaria van voetbalclub KVK Wommel in het Van Langenhovestadion. De gemeente plant ook om daar werken uit te voeren, om dat in orde te brengen met centrale verwarming en schilderwerken. Ik vertrouw er dus op dat er een goede gemeentelijke oplossing komt.

In Kraainem wordt een gebouw ter beschikking gesteld van het jeugdhuis, maar daar moeten ook werken gebeuren. Het zou goed zijn dat de gemeente daar als een goede huisvader haar verantwoordelijkheid opneemt. Ik heb daar natuurlijk geen toezicht op. Er is geen opportuniteitstoezicht waarbij je aan de gemeente zegt dat zij dit of dat wel of niet moet doen. Tenzij bij klachten, en dan nog binnen het kader van de toezichtwetgeving die u allemaal kent. Ik zal dat niettemin blijven opvolgen. Ik hoop dat de Vlaamse raadsleden lokale initiatieven nemen om erop toe te zien dat de nodige werken worden uitgevoerd. Ik begrijp dat als dit gebeurt, het grootste deel van de problemen opgelost is.

De studie ‘Tijd voor Actie’, die u ongetwijfeld kent en die in de vorige regeerperiode werd gemaakt en overhandigd aan mijn voorganger op 14 mei 2008, zegt dat de situatie het meest precair is in drie gevallen. Met betrekking tot het Jeugdhuis Animoro in Sint-Genesius-Rode heb ik u gezegd wat we daar ondernemen. In Wommel is er een gemeentelijke oplossing in de maak met de cafetaria van het Van Langenhovestadion. In Kraainem is het een kwestie van onderhoud. Daar moet het gemeentebestuur zijn verantwoordelijkheid opnemen. Ik heb daarover ook al uitleg gegeven.

In Wezembeek-Oppem loopt de zaak goed. Daar zijn geen opmerkingen of klachten. Er is daar een jeugdhuis in een gemeentegebouw. Waar het goed is, daar moeten we ons geen zorgen maken. Uit de studie blijkt ook dat er in de twee andere gemeenten, Linkebeek en Drogenbos, geen vraag is. Daar rijzen geen opmerkingen.

Daarmee heb ik de hele scoop gegeven. Het gaat om die drie prioritaire gevallen.

Ik zal contact opnemen met minister Smet, bevoegd voor Jeugd, om te onderzoeken of er inzake de ondersteuning van het jeugdbeleid nog bijkomende initiatieven moeten worden genomen. Dat is niet mijn bevoegdheid. Wat ik hier doe, die investeringen vanuit de begroting voor de Vlaamse Rand, is uitzonderlijk en eenmalig. Ik ben erin geslaagd om 500.000 euro vrij te maken, en ik wil die dan ook nuttig aanwenden.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: In mijn tweede vraag vroeg ik of u dat wilt doen naar analogie met de gemeenschapscentra. Ik leid uit uw antwoord af dat u daartoe niet bereid bent.

Minister, ik dank u voor uw zeer uitgebreide antwoord. We krijgen een zicht op de stand van zaken in de gemeenten. Maar neemt u mij niet kwalijk, minister, het is niet helemaal een bevredigend antwoord. In uw beleidsnota geeft u aan dat u tot een meerjarenprogramma wilt komen. U hebt daarnet uw uiteenzetting besloten met te zeggen dat dit een eenmalige ingreep is voor een dringend probleem, een uitzonderlijk gegeven. Dat is enigszins in contradictie met wat u zelf in uw beleidsnota bepleit.

Ik wil ingaan op nog enkele andere elementen. Het is uiteraard niet evident om in deze tijden voldoende middelen ter beschikking te stellen. Maar de beslissing van de Vlaamse overheid om in Rode te voorzien in een eenmalige ingreep, getuigt van een ongelijke behandeling van de verschillende jeugdinitiatieven en van de verschillende lokale overheden in de faciliteiten-gemeenten. Minister, u geeft nu net zelf aan dat het gemeentebestuur van Wommel in de laatste gemeenteraad een locatie ter beschikking heeft gesteld. Ook in Kraainem zou de gemeente zelf optreden. In de ene gemeente treden we in de plaats van, in de andere gemeente niet. Zo belonen we de slechtste leerling van de klas. Ik betwijfel uiteraard niet dat we eerst naar de gemeente moeten kijken.

Ik kom nog even terug op Wemmel. Dat reglement bevat inderdaad een bepaling waarmee er nu een oplossing wordt gevonden. Maar in artikel 5 van het Cultuurpact staat dat de terbeschikkingstelling van infrastructuur bij elke legislatuur moet worden herbevestigd door de gemeenteraad. De locatie is met andere woorden gegarandeerd tot het einde van de legislatuur, maar daarna moet de jeugd opnieuw rekenen op de goodwill van het nieuwe gemeentebestuur.

Als ik er de recentste artikels over de Wemmelse politieke situatie op nalees, vrees ik dat dit weinig goeds voorspelt. We weten allemaal dat ook daar het onderwijs en dergelijke een communautaire splijtzwam wordt. Wie zegt dat dit in een volgende legislatuur bij een volgend incident niet de jeugdwerking zal zijn? Ook de situatie in Kraainem biedt, zoals u daarnet aangaf, voorlopig weinig perspectieven. U zegt dat u geen middelen hebt om de gemeente te sanctioneren of ergens toe aan te zetten.

U hebt als bevoegd minister nog een hele kluif aan dit dossier. Hoe u het ook draait of keert, het dossier is in handen van de minister die bevoegd is voor de Rand. Uw partijgenoot de heer Segers zei hier in de bespreking van het voorstel van resolutie dat er moet worden overlegd met de minister van Jeugd. U hebt dat zelf ook aangehaald. Maar ik wil toch nog eens stipuleren dat het subsidiereglement voor Jeugd geen afdoende oplossing biedt omdat het stelt dat jeugdverenigingen eigenaar moeten zijn van een gebouw of moeten beschikken over een langetermijnhuurcontract. Dat is in de gegeven omstandigheden in de gemeenten die we net hebben vernoemd niet het geval. In die zin zijn die reglementen in de andere beleidsdomeinen ontoereikend.

Het volstaat dus niet om de hete aardappel door te schuiven naar de minister van Jeugd. Dit heeft ook in de vorige legislatuur niet tot een resultaat geleid. Bovendien denk ik niet dat de jeugdverenigingen gediend zijn met dit pingpongspel tussen ministers. Als alle andere faciliteitengemeenten zelf hun verantwoordelijkheid opnemen, is dat uiteraard een goede zaak. Maar dat heeft wel tot gevolg dat de Vlaamse Gemeenschap enkel in Rode in de plaats treedt van de lokale overheid. Zo heb je zelf een ongelijkheid gecreëerd tussen de slechtste leerling van de klas en de anderen. Zo beloon je diegene die een non-beleid voert. Als zij weigeren om het zelf te doen, moet u wel in de plaats treden. Ik begrijp dat en ik juich dat toe. Maar Rode zou via een of ander mechanisme moeten kunnen worden gesanctioneerd voor zijn non-beleid. Pas dan zullen andere gemeenten gewaarschuwd zijn en zelf de handschoen opnemen.

Om al deze redenen had onze fractie met betrekking tot dit zeer complexe dossier liever gezien dat u het andere scenario had gevolgd, waarbij de Vlaamse overheid op consequente wijze zelf zou overgaan tot de organisatie van die jeugdcentra of jeugthuizen – ik wil echt geen discussie voeren over de semantiek. Dat zou er tenminste voor zorgen dat er een gelijke behandeling is van alle faciliteitengemeenten en de initiatieven daar.

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Voorzitter, ik begrijp niet goed wat Open Vld nu precies wil. Mevrouw De Knop spreekt zichzelf tegen. Enerzijds zegt zij dat het een discriminatie wordt, terwijl zij anderzijds vindt dat er toch iets moet gebeuren. De studie, die door de minister wordt aangehaald, wijst uit dat het meest dringende, waar er echt een probleem is, wordt aangepakt. We kunnen nu al zeggen dat zich in 2012 misschien problemen zullen voordoen in de andere gemeenten. Een politieke voorganger zei – en ik denk dat hij gelijk heeft –: “Alle zaken op hun tijd.” Als zich dan problemen zouden voordoen in Wemmel en in Wezembeek-Oppem, dan zullen we daar moeten optreden. Waar er een probleem is, pakt men de zaken aan. Dat is, denk ik, de vraag van mevrouw De Knop. Ze vraagt dat er zou worden geageerd op de plaatsen waar zich een probleem stelt. Waar er geen problemen zijn, daar hoeft men nu toch niet te ageren!

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Ik zou nog even willen terugkomen op de discussie van vorige week. Mocht men het verkeerd hebben begrepen – hoewel ik denk dat men het juist heeft ingeschat –, herhaal ik dat we uiteraard erkennen dat deze problematiek bestaat. Dat is nogal evident. Vandaar dat we het punt ook hebben opgenomen in de besprekingen voor het regeerakkoord, en dat deels zelfs bepaalde punten zijn terug te vinden in de beleidsplanning.

Mevrouw De Knop, ik zou het nu toch even willen hebben over wat Open Vld hier beweert. Niet langer geleden dan 2008 stelde de heer Gatz, die jammer genoeg niet meer aanwezig is, dezelfde vraag aan de toenmalige minister voor Jeugd. Hij kreeg toen het antwoord dat we nu eigenlijk proberen los te weken bij de huidige minister voor Jeugd. We steunen u hierin, want we staan daar ook achter. Ik wil het antwoord daarop van de heer Gatz toch even citeren. Hij zei: “Ik waardeer de mogelijkheid om jeugdwerkingen met een regionale uitstraling op te nemen in het Fonds Culturele Infrastructuur”, dat toenmalig minister Anciaux had aangegeven als een mogelijke oplossing voor die bijzondere situatie in de faciliteiten-gemeenten, “natuurlijk op voorwaarde dat de dossiers in orde zijn en dat volgens de regels van de kunst wordt gewerkt.” U zei daarnet dat we daarop moeten letten. Dat lijkt me duidelijk. “Ik besef dat dit moeilijk is, maar ik hoop dat we een goed evenwicht kunnen vinden tussen enerzijds de institutionele logica die zegt dat we slechte gemeenten niet moeten belonen door het jeugdwerk rechtstreeks te subsidiëren, ook qua infrastructuur, anderzijds de soms heel acute vraag van het jeugdwerk op het terrein, die we niet onbeantwoord mogen laten, (...)”

Ik denk dat dit de meest logische redenering is. In die context en met die logica in het achterhoofd hebben we vorige week over die resolutie gestemd. Deze Vlaamse Regering en deze minister zijn ongeveer zes maanden aan het werk. Aan drie dossiers die werden aangehaald, wordt duidelijk gewerkt. Ik weet niet wat u op die zes maanden sneller had willen verkrijgen.

Nogmaals, we kennen de problematiek. Uiteraard willen we dat ze wordt opgevolgd en dat er een oplossing voor wordt gevonden. U moet echter niet de kar voor het paard spannen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw De Knop, ik begrijp het ook niet meer. Ik heb het gevoel dat u oppositie om de oppositie voert. U vindt dat er sprake is van een ongelijke behandeling. Ik ga uit van de belangen van de jeugd. We moeten iets doen voor die mensen. De beste optie is dat die gemeenten hun verantwoordelijkheid opnemen. Ik heb daar geen toezicht op. Ik werk met een decreet dat is goedgekeurd en dat werd ingeleid door toenmalig minister Keulen. Als u me kunt zeggen hoe er kan worden opgetreden, zeg het me dan. Ik zie dat niet zitten. Ik zie die middelen niet zitten.

Dan zegt u dat er maar overal op dezelfde manier moet worden gehandeld. In Wezembeek-Oppem neemt de gemeente haar verantwoordelijkheid op. Men is daar tevreden. Moet ik zeggen dat men maar moet stoppen en dat de Vlaamse overheid daarvoor zal zorgen? Ik heb gepraat met de raadsleden van Wemmel. Ze hebben me gezegd te wachten omdat ze zelf nog zouden proberen om de zaak op gemeentelijk vlak erdoor te krijgen. Ze zijn daarin geslaagd. Ik vind dat een goede zaak. Bravo! Die gemeente neemt haar verantwoordelijkheid ten opzichte van de Nederlandstalige jeugd. In Rode lukt dat niet en dan nemen we een initiatief. U zegt dan dat dat een ongelijke behandeling is en dat ik overal hetzelfde moet doen. Van twee zaken een: u kunt niet aandringen om in te grijpen, om op te treden waar er tekorten zijn en u er tegelijkertijd over beklagen dat dat elders niet gebeurt. Het gebeurt elders niet omdat er gemeentelijke initiatieven zijn.

Ik heb inderdaad gezegd dat ik een meerjarenaanpak wil. Bij het opstellen van mijn beleidsnota was ik niet zeker dat het ook zou lukken in Wemmel. Het gaat om een terbeschikkingstelling. 2013 valt ook in deze regeerperiode. Ik zal zorgen dat er middelen zijn om op te treden indien het daar later weer zou scheeflopen. Ik hoop dat het niet moet. Men

kan dat echter in geen enkele gemeente, ook niet buiten de faciliteitengemeenten, garanderen. Als de gemeente infrastructuur ter beschikking stelt, dan gebeurt dat vaak op preciaire basis, zonder contracten. Soms zijn er wel contracten. Die kunnen ook ten einde lopen. Het zijn contracten van het type 3-6-9, voor 9 jaar, voor een bepaalde duur of het gaat om een terbeschikkingstelling. Als een bepaalde gemeente stelt dat ze de infrastructuur niet meer ter beschikking stelt of dat ze er een andere bestemming aan geeft, dan kan men daar niet zoveel tegen doen. In Wemmel is er een reglement van de gemeente. Indien blijkt dat het scheefloopt, dan wil ik nog altijd mijn engagement opnemen. Ik heb gezegd dat er meer middelen zijn tegen het einde van de regeerperiode. Volgend jaar heb ik die extra middelen niet. Ik zal ervoor zorgen dat er tegen het einde van de periode meer middelen zijn voor de Rand. Dat is afgesproken. Dan kan ik mijn verantwoordelijkheid nemen.

Wat u zegt, is er toch wel wat over. Ik ben blij dat er gemeenten zijn die hun verantwoordelijkheid nemen. Alleen in Kraainem is er een gebrek aan onderhoud. Ik zal daar alles doen wat ik kan. Als u me middelen kunt aanreiken om daar op te treden, om weet ik veel welke sanctie te treffen, dan sta ik daarvoor open. Maar ik zie dat in het kader van de huidige wetgeving niet zitten.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Uiteraard juichen we toe dat u zelf mee naar oplossingen zoekt. Maar de resolutie is één zaak. In de resolutie vragen we inderdaad om in de plaats te treden in alle gemeenten. U zegt dat u dat niet zult doen. Oké, dat is een beleidsoptie. Dan moet natuurlijk gekeken worden naar de gemeenten en moeten we nagaan of die hun verantwoordelijkheden zelf opnemen. In Wemmel zal de gemeente, eindelijk, na jaren strijd, zelf een initiatief nemen. We moeten inderdaad kijken of dat op een langdurige basis gebeurt. Samen met u kijk ik daarnaar uit.

Jammer genoeg kunnen we niet ontkennen dat door deze gang van zaken een gemeente die haar verantwoordelijkheid helemaal niet opneemt, een jeugdhuis krijgt. Er wordt 500.000 euro voor uitgetrokken. Bij de andere is het afwachten wat de volgende jaren zal gebeuren. Het is dat wat ik aan de kaak wil stellen, niet meer en niet minder. *(Opmerkingen van minister Geert Bourgeois)*

Dat is helemaal niet tegenstrijdig. Ik zou ook kunnen zeggen dat het tegenstrijdig is dat u in de beleidsnota stelt dat u een meerjarenprogramma zult opstellen, terwijl u daarna zegt dat het toch maar om een eenmalige maatregel gaat.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Ik zou eens willen weten over welke andere u het hebt. *(Opmerkingen van mevrouw Irina De Knop)*

In Wemmel is er een gemeenteraadsbeslissing genomen. In Wezembeek-Oppeem is er een goede infrastructuur. Toen ik het had over een meerjarenplan, ging het over het vrijmaken van meer middelen. Ik heb hier heel duidelijk gesitueerd hoe dat bedoeld was. Een gemeente doet wat we in Vlaanderen met zijn allen vragen. Die faciliteitengemeenten nemen hun verantwoordelijkheid op, ook ten aanzien van de Vlamingen. Dan moet ik toch niet zeggen dat ik ook 500.000 euro zal uittrekken om, naast de gemeentelijke infrastructuur op het voormalige stadion, zelf nog iets te kopen of te bouwen. Dat is toch te gek! Moet ik dat, omdat dat in de beleidsnota staat, mordicus doen? U moet toch enige soepelheid en realiteitszin aan de dag leggen! Na contacten, na diverse pogingen doet de gemeente wat we graag hebben dat ze doet. En dan is het weer niet goed! Andere gemeenten doen niet wat ze moeten doen, en dan zegt u dat ik moet optreden. Maar ze doen het, en dan is het ook niet goed. Ik begrijp het echt niet.

Mevrouw Irina de Knop: Ik begrijp dat u zegt dat, door de gang van zaken, de situatie in Kraainem en in Wemmel minder prangend is dan u dacht bij het begin van de legislatuur.

Maar als u de zaak zo draait, dan moet er opnieuw rond de tafel worden gezeten met Sint-Genesius-Rode. Nu treedt de overheid daar in de plaats op. Moet het gemeentebestuur daar dan niet opnieuw op zijn verantwoordelijkheid worden gewezen? Ik heb alleen willen wijzen op de ongelijke behandeling tussen de verschillende gemeenten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■